Recensie: (v) **

corso Berchem
zaterdag 2 maart 2024

foto © Sander Salden

Recensie:
5 cisvrouwen die vertellen over hoe het is en was om vrouw te zijn. Dat zien we in het bijzonder anekdotische (v) naar een idee en in een regie van Rosa Vandervost en Freek Vielen door de Nwe Tijd. Het resultaat is een vervelende, vermoeiende, ja zelfs verschrikkelijke zit van bijna twee uur die véél te lang duurt en vooral onze huidige maatschappij, een die zou moeten draaien rond inclusie en diversiteit, niet weerspiegelt omwille van het opzet alleen.

Zeker, wanneer Evgenia Brendes, Brenda Corijn, Mieke De Groote, Suzanne Grotenhuis en Ellis Meeusen tijdens (v), vanuit een gespeelde 'authentieke' onzekere underdogrol van wal steken, weten ze moeiteloos de lachspieren van het publiek te bespelen. Maar na een tijdje realiseren wij ons dat wat ze in dat eerste deel brengen eigenlijk niet veel meer is dan de populaire rubriek 'Vrijen en jij' waar de Fancy zo bekend of beter: berucht om was.
(v) gaat dan onder andere over zalmroze en bruine tepelhoven, over je clitoris zoeken, die niet vinden en dan maar tot de conclusie komen dat je die niet hebt. Maar ook over de populaire meisjes op school die al seks hadden gehad en zich in een andere kleedkamer omkleedden dan jij en je vriendinnen die het moesten stellen met een hok tot je even de overstap maakte om er trots aan te kondigen dat je net voor de eerste keer ongesteld was zodat dat boekhoudkundig bijgehouden kon worden. Over een bultje in de liesstreek verzwijgen aan je moeder tot die de vorm heeft aangenomen van een knikker en je de dag voor je op vakantie naar Frankrijk trekt er toch maar voor de dag mee komt zodat dat reisje even uitgesteld moet. Over dochters die dus geheimen hebben voor hun moeder. Over zwijgen dat je in je laatste jaar aan de toneelschool zwanger bent tot je zeker bent dat je geslaagd bent. Over zusters die je niet het geluk en de vrijheid gunnen om te allen tijde de eerste dagen te genieten van je baby 'Zo gaan we niet beginnen, hé!' in de kraamkliniek. Over als kersverse moeder auditie doen in Amsterdam op je 22ste en er maar één onderwerp aangesneden hebben, namelijk je pasgeboren kind waardoor je de rol niet binnenhaalde. Over zwembaden waar je in je gele badpak bekeken werd waardoor je ging schamen over je schaamhaar dat zichtbaar was. Over twee vrouwen in 1 lichaam zijn. Over je regels krijgen in je 'I'm a superstar' onderbroekje en je bedenken dat de nijlpaarden en krokodillen je bloed toch zouden moeten ruiken nu. Over worstelen met je groeiende borsten en je tepels die naar buiten gaan staan, verlangen terug een egaal lichaam te hebben door ze als kind te proberen terug te drukken net als die dikke grote teen van je. Over een meisje op de camping in Frankrijk waar het iets mee had kunnen worden als je haar 'Tu es belle' had verstaan en niet 'Tu

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

es belge' waarop je 'oui' antwoordde en je omdat je het Frans niet meester was niet verder met haar sprak. Over een vriendje dat je destijds nog moest bellen via de vaste lijn thuis waardoor je moeder je riep met de woorden 'Het is die jongen weer' waarbij je niet meer goed weet of dat gepaard ging met een zucht dan wel een blije aanmoediging. Over gebeft worden dat nergens naartoe leidde hoewel de man in kwestie je wel aangeraden was door een vriendin waarop je dan maar een orgasme fakete om ervan af te zijn. Over oefenen voor je eerste kus die minder vies bleek dan je had verwacht waarna je vol enthousiasme de jongen uitnodigt om het ook met je vriendinnen te doen, waar ie eerst vreemd vindt, maar uiteindelijk toch doet. En over uren je benen proberen scheren tot je eindelijk doorhebt dat je tegen de haarrichting in moet scheren…

Wat daarbij allemaal vooral jammer is, is het feit dat we louter 5 cisvrouwen aan het woord krijgen. (v) zegt het dan wel zo niet, maar door 5 dergelijke vrouwen op te voeren en hun anekdotes in deze voorstelling lijkt het wel alsof ze het met het standpunt van Anouk eens zijn over transgenders. Zij stelde namelijk onlangs: 'Je peepee eraf hakken, maakt je geen vrouw.' waarbij ze de indruk gaf dat je identificeren als vrouw (wat ook zonder operatie kan overigens) dient samen te vallen met het ook biologisch zijn, wat indruist tegen onze visie en waarden. Het maakt alleszins dat (v) nooit voldoende inclusief of divers aanvoelt omdat een bepaalde, wat ons betreft minstens even relevante stem niet te horen is.

In een tweede luik van (v) wordt toxisch mannelijk gedrag aan de kaak gesteld. Hier voelt het soms wat aan als een opbod tussen de vrouwen waardoor je de indruk krijgt dat de tram absoluut te mijden valt als vrouw maar treinen en bussen safe zones zijn. Zowat alle voorvallen van ongewenst gedrag door mannen worden aangehaald door wat de dames ooit hebben meegemaakt… op een tram.

Over een eerste vriendje dat een erectie als een gezamenlijk probleem voorstelde, gaat het verder ook in (v) waarbij ie het signaal uitstuurde 'Hij is er nu, wat gaan we eraan doen?' alsof het een product is dat je terug kan doen naar de winkel. Dat deel gaat verder ook onder andere over mannen die je volgen naar de jacuzzi, naast je komen zitten, en mee met je opschuiven om dicht bij je te blijven zitten. Over een man die zich op het kerkhof in Praag aftrekt. Over als 12-jarige door een jongen in de buurt als 'iemand waar je alles mee kon doen' bestempeld worden waardoor je geïsoleerd geraakt. Over een mannelijke acteur die zijn hand op de benen van twee vrouwen legt tijdens een eerste lezing van een theaterstuk. Over een man die eerst een condoom aantrekt voor de seks, die later uitdoet en dan uitlegt dat ie een condoom gebruikt omdat ie anders te snel klaarkomt. Over een stuntscène weigeren maar daar toch om 4 uur 's nachts in beland geraken, te horen krijgen 'Zo, dat viel nog wel mee hé' waarna je die scène in shock nog twee keer overdoet. Over een oudere man die je MSN Messenger op ouderlijk toezicht zet zodat ie alles mee kan volgen, je kan controleren en sommige zinnen die je er zelf zei gebruikt in echte conversaties met je. Over leerkrachten die borsten projecteren om het te hebben over zwaartekracht of een leraar wiskunde die een oefening afstandsberekening voorlegt aan de hand van 3 vrouwen die ie wil 'bezoeken' en over leerkrachten aan de toneelschool die stellen: 'Je leidt ze vier jaar op, ze worden zwanger en dan is je werk voor niets geweest.'

Het is lang wachten eer er een goed woord na zo veel negativisme over mannen te horen valt in (v) dat feminisme zeker halfweg lijkt te verwarren met mannenhaat of minstens dat soort gevoelens begint aan te wakkeren. Mieke houdt van de geur van haar man (behalve als ie te veel gedronken heeft) en haar zonen, meldt ze wat ons even blij maakt. 'Er valt dan toch nog een positieve noot over mannen', denken we dan terwijl we ons niet veel later de bedenking maken of die uitspraak niet gecatalogeerd zou kunnen worden over het objectiveren van een man.

In dat laatste stuk wordt een video interview van een moeder van een van de actrices getoond en lijkt (v) de cirkel rond te willen maken met de start van de voorstelling waarin alle moeders of dochter praten over de actrice op scène, hoe die als kind was en volwassen werd. Daar verliest de voorstelling focus omdat het na

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

verloop van tijd alle kanten opgaat en ze uiteindelijk vervalt in het beeld van cheesy familie(warmte).
Miekes verhaal over zwanger zijn terwijl je hepatitis A hebt opgelopen, hakt er wel stevig in. Wanneer Suzanne Grotenhuis haar tekst moet afmaken, vraag je je wel af of het wel een goed idee was om je zo kwetsbaar op te stellen door een persoonlijk drama dat met een curettage eindigde openbaar te maken. Als je het zelf niet uitgesproken krijgt, lijkt ons dat van niet.
Hoewel (v) bewijst dat die vier jaar toneelopleiding van deze 5 cisvrouwen niet voor niets is geweest, wringt de voorstelling – en dan hebben we het niet over het #MeToo-thema – daar waar ze dat niet zou mogen doen, bij het concept. We vallen dus, naast de lengte en de oeverloze anekdotiek (die lang niet altijd iets toevoegt aan de voorstelling omdat er eerder al iets gelijkaardigs werd gezegd dat sterker was), over het beeld rond vrouw zijn dat uitsluitend vanuit het perspectief van cisvrouwen belicht wordt wat wij vinden getuigen van armoede qua diversiteit en inclusiviteit.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.